

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLII. Sanctus hujus Virginis timor, & quomodo à Deo redditæ fuerit
indies magis secura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

quidquid ipse vellet. Dominus, qui ha-
ctenus tacuerat, magnum demonstrando
amorem, respondit: Jam tibi id dicam, in-
nuens mihi, quantopere sibi illa resigna-
tio placeret, séque propter eandem re-
spondere meo desiderio. Petis à me lu-
men, ut te in omnibus conformes meis ve-
ritatis, & voluntati. Ego tibi illud de-
di, posuique in tuis manibus, significatum

per cruces, quibus eas signavi. Quapro-
pter, sicut qui fert lumen in manibus,
dum illo utitur, non aberrat à via, neque
cadit, aut cespitat, ità tu cum eo, quod
tibi à me datum est, bene progredieris in
meis vijs, & implebis meam voluntatem,
quod est tuum desiderium. Iple sic
in æternum benedictus.

Amen.

CAPUT XLII.

Sanctus hujus Virginis timor, & quomodo à DEO
reddita fuerit indies magis secura.

Uisquis hanc historiam at-
tentè ab ejus initio legerit,
observaverit quoque, pau-
cissima esse folia, in quibus
Venerabilis Marina non
meminerit timorum, qui-
bus semper argebatur, utrum gratia, quas
consequebatur, essent profectæ à Deo, atque an-
assequeretur diuinam voluntatem; qui omnes
timores oriebantur ex ijs duabus precipuis
virtutibus, quas plurimum vegetas & radi-
cias in purissimo suo pectore habebat, pro-
funda nempe humilitate, quâ se quoquinque
favore judicabat indignam, & ardenti chari-
tate, quâ summè optabat unicum benefac-
tum, & gloriam sui Dei. Licet vero illam

Divina Majestas frequenter juberet esse se-
curam, ac durante eo actuali lumine, omne no-
stra Virgo deponeret dubium, esetque anima
ipsius serenissima; nihilominus disparensibus
ijs radis, timores revertabantur vehementio-
res: tam longè enim ab amantissimo Deo no-
stro aberat, ut ipsam simul ac semel ab illis li-
beraret, ut portius, tanquam id summi ad ma-
jorem ipsius spiritus progressum foret momen-
ti, eosdem permiserit profundiores agere radi-
ces. Et quod est notabilius (prout multis an-
te locis scripsimus) hoc illi signum, se esse, qui
ipsam regeret ac alloqueretur, dabit, quod isto
modo timore, & circumspectâ cautelâ nun-
quam esset caritura.

Ne autem ullus miretur, cum perfecta cha-
ritas expellat omnem timorem, illum tamen
per totam vitam duravisse in Virgine, que

fuit purissimum quoddam probatissimum
Dei amorum archivum, proderit scire, quod
etiam si perfecta charitas, omni se expoliet ti-
more servili, ità nihilominus amplectatur
timorem filiale, ut illa nihil evadas au-
ctor, nisi eam iste pariter comitetur. Et quia
istud est quodammodo fundamentum omnium,
qua nostra Virgo in sua vita refert, judicavi,
non solum lecturis esse utile, verum etiam pro-
tam admiranda historia necessarium, breviter
hic perstringere, que sacer textus, & Sancti
Patres dixerunt de hoc filiali timore istius me-
ticulose reverentie, que inseparabiliter uni-
tur amori, unde agnoscatur, quam secura fue-
rint via, quibus DEUS hanc suam sponsam
duxit.

Hic igitur castus timor est ille, à quo San-
cti ajunt nihil admitti reliquiarum ullius rei
terrene; timor sanctus, qui à Davide celebra-
tur tanquam manens in secula seculorum, ed
quod, licet non quoad omnes, secundum aliquos
tamen suos effectus duratus sit per totam æ-
ternitatem in Animabus beatis. Isto, inquan-
tum est amabilissimam reverentiam, & omnimo-
da resignatio in subjectionem, quam creatura
debet suo Creatori, dicuntur timere Seraphi-
ni, ac tremere coram Divina Majestate. Non
est amor, quia necdum rem amatam securè pos-
sideret, nullum nihilominus habet amoris, quia
totus occupatur veneratione & honore objecti
amati. Atque sicut hic interdum surculus,
qui ramo cuiuspiam stipiti inseritur, producit
fructus diversos à ceteris, qui in eadem arbore
crescent, sed ita ut semper sapiat radicem, cui
fuit

Vita Mar. de Escobar Pars II.

D d d 2

fuit

fuit insertus; ita regio charitatis trunco vi-
dentur inseri, nescio quales, timoris affectus,
qui colore, ut sic dicamus, odore, & sapore sem-
per demonstrant generosiorum se habere origi-
nem, solùmque amorem esse radicem, ex qua
progignuntur.

Metuunt animæ sanctiores, quamdiu de-
gunt in hoc exilio, non pœnam, quæ possint
incurrere; sed culpam, cuius exponi possint pe-
riculo: non coercet illas timor supplicij; sed
odium sanctum peccati. Noverunt se in eo ad-
huc versari statu, ut possint offendere suum
Deum, timentque etiam minimam umbram
tam terribilis executionis: & dum cognoscunt
amabilitatem sui Domini, atque fragilitatem
nostræ naturæ, oritur inde tam peregrina spe-
cifici affectus, ut, cum is respicit Deum, totus
videatur amor, totiusque appareat esse timor,
quando nostram respicit imbecillitatem. Ex-
ardecit, liceat, anhelat (que omnes sunt qua-
litates amoris) dum considerat summam boni-
tatem, à qua abripitur: congelascit, obscura-
tur, & reformidat (que sunt naturalia acci-
denta timoris) dum expendit lubricitatem
nostræ conditionis. Sufficeret ad privandos
vitæ Justos & perfectos afflictio ex eo prove-
niens, atque id quod metuunt de seipsis, nisi ad
illos in confidentia confirmando superesset vi-
gor, quo se experientur confortari à Deo.

Non metuunt perdere bona eterna, que
ipsis ab hoc Domino promittuntur, quia u-
nicum suum bonum arbitrantur esse ipsum
met Deum; sperant præmia, non tamen am-
biunt; aquæ illa conarentur promereri, tam-
etsi scirent minimè sibi esse conferenda. Vo-
lunt gloriam cælestem, ut in ipsis auzeatur
gloria Dei, tantumque noverunt timere, nè
illam non obtineant, quia illis constat, eam à
Deo libenter donari: cognoscunt (ac propterea
illum magis amant) nihil aliud à suo Deo spe-
ctari, quæ ipsarum commoda propria, me-
tuuntque solùmmodo nihil sibi ipsi lucrari, ut-
ne earum dilectus ullam patiatur jacturam.
Hoc duntaxat timent, nè non obtineant, &
non consequantur, magis ac magis ipsum strin-
gendo, nexus illius unionis, quæ unius efficiantur
spiritus cum suo Deo: & quia unio est duo-
rum extremorum, ardenter desiderant, ut,
quantum fieri potest, illa tam stricta unio con-
versantur in unitatem, sicutque non tam totum

ex partibus, quæ carens partibus totum sim-
plicissimum. Timent, nè in hac arctissime u-
nione admisceatur vel minima atomus, que si-
minus generosa; quia carent, instar imperfe-
ctionis, appetitum, ut Deus seipso yis unit, &
non potius ipsa uniantur Deo: atque licet non
possint non possidere, dum possidentur, scunt
suo affectu collimare ad meliorem scopum, re-
luntque tantum esse possesso dilecti, non verò,
ut ipsarum possesso sit dilectus.

Quomodo vocari potest timor, qui tot pa-
rissimi amoris est præditus perfectionibus? ipse
est absque dubio amor timens, timor amans, qui
se sponte subjicit; trepidat sine violentia, pati-
tur sine coactione, & absque metu contremi-
scit. Hujus generis erant timores Venerabi-
lis Marine, que non formidabat abjecte, nè
sibi seu infligerentur pœnae, seu negarentur
præmia, sed nè in accuratissimo obsequio sui
Domini, in quaeranda purissima gloria sui Dei,
quidpiam admiseretur, quo sinceritas ipsius
affectuum vel minimum obscuraretur. Pro-
grediamur jam in recensendis, quæ ipsa de ipsis
suis scribit timoribus, & modo, quo cum Deus
reddebat securam, quin tamen eosdem illi un-
quam penitus auferret. In charta quadam an-
ni sexcentesimi vigesimi quinti sic ait.

Mea anima aliquando manè eliciebat
intensos & vehementes affectus, dum el-
sem constituta coram meo Domino, qui
bus Divinam Majestatem rogarbam, ut mihi
ex sua bonitate largiretur lumen, pro
cognoscendis suis veritatibus, mèque diri-
geret ac illuminaret in tam extraordinarijs
vijs, quæ sunt istæ, quibus me ducere est
dignatus. Ut verò hanc obtinerem grati-
am, obtuli eidem magno Deo meisam,
meum cor, ac vitam, & quidquid posside-
bam atque acceperam ab immensa ipsius
liberalitate; offerebam me ei in mancipi-
um ipsius, & proponebam sincerissimè vi-
tae meæ emendationem. Interea orieba-
tur in me quædam confidentia, me obtenu-
ram, quod ab eo petebam. Dum si
essem comparata, audivi Dominum mihi
dicentem: Quid habes, Anima, quid fer-
ris, cur conquereris, quæ est causa tuum
timorum? Adverte, certum esse, te bene
procedi, & esse impossibile, ut possis eti-
rate in via, quæ te ego duco.

la.

Intuebatur mea anima fixissimè Dominum, quasi attente auscultans, dum id dicaret, qui cum summo amore & affabilitate continuò subjunxit: Quid aspicis Anima? quid aspicis? Ego sum qui tecū loquor, ego sum tuus Deus & Dominus, habeo in me solarium, & suffine crucem tuorum timorum: sanctus namque meus timor manet in æternum, quoad suum fructum; & sufficiat tibi gratia mea, quemadmodum dixi Paulo, ac progredere viâ rectâ meæ voluntatis. Atque si tibi, propter tuos timores, facere videris cum quapiam obscuritate, quod à me juberis, idéoque affligi in tuis gravibus negotijs, alienis à natura, & propensione, quam tibi dedi, velleisque potius cessare & quietescere, si ego vellem, téque non inflammarem charitate erga me, & proximum; verè dico tibi, neminem casatum, neque cespitatum, qui portatur in brachijs à forti, & fertur à lumine; nec erratum, qui arduâ viâ, totque habente anfractus, non ambulabit festinanter & inconsideratè, séque comitem adjunxerit sancto timori, cuius est considerare, ubi primum unus, ac deinde alter pes figurat. Anima, judicia mea sunt occultissima atque altissima, & duco, ac dirigo animas diversimodè, & per diversos status: tu autem in ijs, quibus te duco, & in meo sancto timore, confide meæ bonitati, & misericordiæ, atque cum Abrahamo spera in me contra spem, & exequere, quod tibi mando. Noli dicere, non oportet me quidquam loqui; quia loquaris, quidquid tibi injunxero: ego enim ero tuus dux, ac tua lux, ego tecum manebbo. Quodsi necessè fuerit, portabo te apprehensam uno capillo, ut feras cibum degenti in lacu leonum. Considera, quomodo mea Justitia, ob causas, que illi præbentur, festiner ad vindictam, & mea Misericordia ipsam cohibeat, propter hominem, quem redemit: ita suo modo tecum agitur, & tuus spiritus, videns malam quorundam dispositionem, dicit intra se: Nolo quidquam loqui. Subito autem Iesus gloriae Dei, & ingens desiderium salutis animarum te compellit, ut rursum dicas: Debeo loqui, quod intelligo ex meo

Deo. Anima, omnia ista injunguntur, ut negotium non evadat deterius, & nè cogar ad puniendum: contineo me, & progredi pedentim, etiamque te cohibeo, usquedam jam loqui oporteat. Sic fit, Anima, tametsi tu id non percipias, neque ego tibi omnia manifestem, quia sic fieri convenit. Hæc omnia evenerunt meæ animæ agenti cum suo Deo in ista communicatione, qui, propter impenetrabilia, & altissima sua judicia, sit millies benedictus. Amen.

In Januario anni sexcentesimi vigesimi septimi, quadam à Venerabili Marina annontantur, ex quibus manifestè colligitur humilis timor, quo semper sufficabatur, scilicet parum proficere, agnoscens se dignam omni animadversione, & sic loquitur.

Fetiâ quartâ, peractâ sacrâ Communione, vidi Dominum in mea anima sub speciebus sacramentalibus, & subito adverti venientes ad me sex Sanctos Angelos. Ihs conspectis ceperi in animo meo dicere: Quid modò volent isti Domini? quidsi venirent, ad me castigandam, propter malam præparationem, quâ suscepit Divinam Majestatem? O quam bene facerent! Appropinquabant mihi, & ego aliquantum turbabar. Non erat autem turbatio ita conjuncta timori, ut adferret inquietudinem; sed qualem experior, dum aliquid novi contingit. Videns me Dominus, qui erat intra meum pectus, taliter constitutam, dixit mihi: Noli turbari. Sancti autem illi Angeli accedentes ad Ejusdem Majestatem, séque profundè coram eo inclinantes, audiverunt reverentissimè & attentissimè quod ijs ab ipso dictum fuit. Ego id non intellexi, nec vidi, quonam fuerint profecti: vidi solummodo, quod accepto mandato se divisorint, in eundo diversas vias. DEUS sit benedictus.

Notabilius est, quod huic Virgini, mensè Martio anni sexcentesimi vigesimi octavi, accedit, & his verbis ab ea refertur.

Dum magnis cum affectibus orarem, ut me divinæ conformarem voluntati, rogare inque Deum, nè me permitteret errare, atque id tam impensè agerem, ut de-

Ddd 3 ficerem

ficerem viribus , apparuit mihi Sanctus Angelus , qui mihi dixit : Anima, quid habes? cur affligeris , & quid times ? Respondi, exponendo illi, quid optarem , ac peterem à Deo ; recensui ipsi afflictionem , quam mihi adferebant mei timores, quod metuerem , nè errarem , ac deciperet in adeò extraordinaria via , qualis est , quâ ducerer à Divina Majestate . Sanctus Angelus me animavit , solatúsque est , ac dixit mihi nomine Dei , me nunquam ab ipsis misericordia deferendam esse , neque Eius Majestatem à me recessuram ; atque in hujus rei signum , adjecit , tibi adfero cimelium , quod tibi mittit magnus Deus noster . Tum exemit ex sinu crucem , quæ magnitudine æquabat palmum , in cuius ovalibus loculamentis , acsi fuisset crux facta pro reponendis in ea sacrís reliquijs , erant vivacissimè expressa mysteria Dominicæ Passionis , non tanquam depicta , sed alio modo , quo genuinè repræsentabantur . Erat crux testa nigro velo , qualitergi solet feriâ sextâ in Paralceve . Accesit autem ad me iste Sanctus Angelus , & imposuit illam intra meum pectus , cœpitque crux statim in me mirabiliter coruscare , & evibrare ingentes radios . Fui magnopere animata & recreata . Deinde mihi Sanctus Angelus dixit , illud velum esse symbolum angustiarum , quam patior in cruce timorum , relicta mihi à Deo , inter gratias & favores , quos ab illo consequor . Ipse sit benedictus .

Eodem mense , & anno , cùm instanter orarem , atque duo specialiter intensissimo affectu à Deo peterem , eā tamen mente , quam semper habeo , ut à Divina Majestate fierent , si cederent ad ipsius gloriam , & bonum animarum ; audivi Dominum , quasi me vellet consolari & pacare , mihi dicentem : Bene est , Anima , bene est , fiat quod dicas . Hoc audito , me cœperunt mei timores vehementer impetrare . Contuli me ad viam ordinariam , quam nos docet fides , rogando Deum magno conatu , & affectu , ut me per suam bonitatem illuminaret , unde assiquerer , quo illum cognoscerem , & soli viæ veritatum ipsius insisterem . Tum rursus Di-

vina Majestas mihi dixit : Veni huc Anima , quid times , & quæ est causa tuarum afflictionum ? Dic mihi , quæso , si ad te veniret anima ita constituta , sicut est tua , & quæ id haberet , quod tibi dedi , quid illi dices atque svaderes in hoc tuo presenti negotio , & alijs hujusmodi ? Ego silebam , auditio Domino , & non occurrat mihi , quid responderem . Dominus insistebat suæ interrogationi , & compellebat me ad sibi respondendum , inquiens : Dic Anima , responde his , quæ tibi à me dicuntur . Tunc ab ipsomet illuminata respondi : Existimo , mi Deus & mi Domine , me dicturam animæ ita constitutæ , sicut dicas , talem animam , dummodo serio desiderio , & puro affectu fertur , ad explendam in ijs vijs , & exequendam voluntatem sui Dei , atque alioquin obtemperaret in omnibus suo Confessario , bene ac securè procedere . Bene disti , subjunxit Dominus ; ideoque te interrogabo , quid habeas rationis , ut postquam tibi hoc ipsum dedi , tantopere metuas , quemadmodum metuis ? Mi Domine , respondi ego , bene est : verū si dicam Arbitro meæ conscientiæ : Pater , hoc & hoc mihi dixit Deus , ipse id credet , qui ei videbitur esse verum , eò quod libi à me non dicatur mendacium : attamen ego misera sum , an te intelligam , & novirim , mi Deus . Audi Anima , aiebat de nū Dominus , quando idem quod mihi dicas , aperisti tuæ conscientiæ Arbitro , qui te tot annis , ac tam bene novit , atque ipsum interrogavisti , quid tibi dixit , & quid tibi respondit ? Mi Domine , repesi ego , respondit mihi , se , quanquam mihi crederet , quando illi id dicebam , non hoc tamen solo moveri , sed quod alias haberet specialissimas , & gravissimas rationes , atque causas , ad intelligentiam ac judicandum , Deum esse , qui me alliqueretur , séque mihi communicaret . Ibi mi Deus , mihi Arbitr̄ meæ conscientiæ respondit .

Quandoquidem se res sic habet , Anima , conclusit Dominus , atque tu cum omni simplicitate se etatis veritatem , quid times ? Bene progrederis Anima , & secundum

Ob-

Observe autem, dum putabis, non impleri ad literam, & prout sonabat, quod a me petivisti, sicut in casu praesenti, ubi tibi dixi, ut fiat quod petis, non debes affligi, neque nimium timere, vel statim cogitare, fuisse illusionem, id quod audivisti, aut intellexisti; sed credere, concedi tibi, quod petis, quamvis a te non percipiatur; semper enim vis in talibus rebus, ut faciam, quod fuerit expediens ad meam gloriam, & salutem animarum. Judicia mea, & modi, quibus me communico animae, sunt multi, altissimi, & occultissimi, neque a vobis possunt intelligi, aut penetrari: ac proinde peccesse tantum est in me confidere, qui

non possum fallere diligentes me, mihiq; servientes, atque ita pacato esse animo, & in me conquiescere.

Hoc mihi ista occasione evenit agenti cum DEO, quocirca habui in ipso solarium, & fui confortata, agens illi infinitas gratias, pro ejusdem misericordia. Rebuli eventum, ac documentum istud Arbitro meae conscientiae, quod is approbat, dixitque, me bene procedere, & ne mutarem meum spiritum, utque progresseretur, qua me Deus ducebat, & contrarium existimarem esse temptationem, ac tanquam tale a me repellerem.

Deus sit in eternum benedictus.

LIBER